

A magyar tanítókhoz.

A ti kezetekben van a haza sorsa,
Legdrágább kincsünkre jól vigyázzatok!
Jaj, ki durva lábbal egyre csak tapossa!
Durva láb nyomai: hitvány korszakok.
Kihajt az önérdék, mint az úti burján,
A haza sinlődik, elhagyott beteg —
Nemzeti génusz tépett lelke hurján
Panaszos dal zokog, vádra vád rezeg.

Hitvány korszakoknak minden árnya, büne
Haragos sötéten sirotokra hull,
Hogy lehunyt szemetek álmait elüzze
S fületekbe zugja átkait vadul.
A nyiló virágot letépi a hantról,
Emléketeket is összetördeli...
Moraján keresztül bánatos harang szól:
Haldokló szabadság végét hirdeti.

A ti kezetekbe van jövőnk letéve,
Legdrágább kincsünkre jól vigyázzatok!
Gyermekek és ifjak szeplőtlen szívébe
Tiszta honszerelmet harmatozzatok!
Ne csak tudományra tanítsátok folyvást,
Nemzeti szellemet, azt leheljétek!

Nyissátok meg nekik ez örök ösforrást:
Nélküle nem érünk új évezredet!

Nagyvilági, csalfa, hívogató ösvény
Folyamokat szívó tengerbe vezet;
Rétjeink illatát elmossa az örvény,
Hullámfodraival temet, csak temet.
Honi ég derűjét ringató folyamból
Mi lesz? Az óceán tűnő könnye csak.
Vissza-vissza sír az idegen habokból,
Lenne itthon inkább csöndes kis patak!

Oh, magyar tanítók! Mindnyájotok ajka
Nemzeti nevelés oltára legyen!
Szent hazaszeretet lángja égjen rajta!
Tárgitsatok egyre a bilincseken!
Tördeljétek össze valamennyi láncot,
Mely a szabad eszmék szárnyait szegi:
Tanítsátok meg a serdülő világot
Magyarul eszmélni, úgy is érzeni!

Összetört bilincsből oltárok tűzében
Készítsetek csengő, arany kardokat!
Villogjanak fennen, sujtsanak merészen,
Villanásuk legyen egy-egy gondolat!
Gondolat fakaszson nemzeti érzelmet
S el nem söpör a sors zúgó vihara:
Kardok villanásán, eszmék fénye mellett
Támad egy dicsőbb kor s boldogabb haza!

Pósa Lajos.

A világszép város.

— A Budapesti Hirlap eredeti tárcája. —

Szent István napjának vigiliájára, ma délután hét órakor megkonduktak a főváros összes harangjai és dicsőítették a király-aposztolemlékezetét egész sötét estig. Mint mindig, most is eszembe jutott az a szép nap, mikor én az érchangu kar ez ünnepi énekét a Duna fölött hatszáz méter magasságban uszó levegőhajóból hallgattam.

Csodálatos tiszta idő volt, a mennyég véghetetlensége oly fényes kék, hogy a gyarló szem alig bírta elviselni ragyogását. A pillantás sietve menekült vissza a földre, hogy megpihenjen; de ott lent kápráztatta az égő zománccal írott kép: százzsinű kerek paizs, melynek mezői rétek, erdők, falvak, hegyek; hosszában a Duna fehér szalagja szeli ketté, és épp a korong közepén egy nagy város háztetőinek, kupoláinak, tornyainak éles vonalai futnak egymásba. Ezer ablak tűzpöttye csillog, a hidak, mintha arany pókhálóból volnának szöve, a paloták homlokzatán parányiségében is domborun válik ki minden faragott disz, a kertek zöld bársonya üdeséget lehel, a budai völgyek mosolyognak, a szigetek megannyi virágágy, az utcák sárga csikjain pedig apró fekete morzsák: az emberek és kocsik.

Budapest e kicsi képbe összerántva szebb